

Конгрес **У**країнських **Н**аціоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.cun.org.ua 30 жовтня 2014 року № 44 (571)

ПОКИ РАХУЮТЬ ГОЛОСИ

На вечір 29 жовтня майже всі голоси за кандидатів у народні депутати обліковано, хоча подекуди процес іде тяжко. Підраховано 98,89 відсотка бюлетенів. Переможці, по суті, відомі. В загальнонаціональному багатомандатному окрузі фаворитами перегонів стали Народний фронт із 22,17 відсотка голосів, за ним Блок Петра Порошенка – 21,81 відсотка, об'єднання «Самопоміч» – 10,99 відсотка. «Опозиційний блок» – 9,38 відсотка, Радикальна партія – 7,44 відсотка, «Батьківщина» – 5,68 відсотка. ВО «Свобода» набрала 4,72 відсотка і в парламенті буде представлена лише своїми висуванцями, які перемогли в одномандатних округах.

Підсумки голосування не вселяють особливого оптимізму. По-перше, до Верховної Ради проходять приблизно 65 нардепів, які 16 січня голосували за «криваві закони». По-друге, справжню картину реінкарнації Партії регіонів країна побачить після того, коли в парламенті займуть «відведені їм місця» у фракції колишніх регіоналів «тушки». Схоже, вони таки появляться.

Виборці деяких південно-східних областей погано засвоюють гіркий досвід попередніх років. Інакше чому в низці округів цього регіону депутатські мандати одержать аж ніяк не патріотично налаштовані люди. Маємо і такі чудеса, коли депутата Верховної Ради України обрано чотирма дільницями, на яких проголосувало близько двох тисяч виборців.

Поки ЦВК рахує голоси і підбиває підсумки виборів, сотні їх учасників підраховують «втрати», яких їм завдали ці самі вибори. І хоча дорогущі «бігморди» і ще дорожча телереклама викликали в електорату не найтепліші почуття до кандидатів, ті не скупилися – викидали на вітер мільйони (чи й мільярди?), які в тривожний для України час могли б стати справжнім її щитом перед ворогом.

Хоча є випадок, який вселяє надію на те, що народним депутатом можна стати, по суті, не вкладаючи в це грошей – через їхню відсутність. Так, в одномандатному виборчому окрузі №95 переміг наш славний козак Михайло Гаврилюк, за якого дружно голосували виборці Ірпеня, Коцюбинського, Вишневого, Боярки та інших населених пунктів Київщини. «Козак не зрадить, Гаврилюка – в Раду!» – таку рекламу друзі Михайла розмістили на асфальті, а згодом появилася ще й агітлистівка на аркуші форматом А4 з фоткою Гаврилюка і його прізвищем, мовляв, іде у ВР за підтримки Народного фронту, в якого, схоже, виборчий фонд саме зачах. На тлі «наочної агітації» багатих «Буратіно», які порядком усім остогидли, «реклама» козака виглядала благородно, та й сам він запам'ятався людям саме такими рисами – благородством і гідністю. Тож найкращий месидж від Гаврилюка – перемогти на виборах можна без грошей! Якщо ти – справжній український козак – жоден товстосум тобі не суперник. Героям – слава!

 ПОЗИЦІЯ

Степан Брацюнь:
«Вибори відбулися, наша боротьба триває!»

Позачергові парламентські вибори-2014 в Україні відбулися. Конгресу Українських Націоналістів немає серед фаворитів виборчих перегонів.

Але ми дякуємо всім громадянам, які скористались своїм виборчим правом, прийшли і проголосували за оновлення складу Верховної Ради. Особлива наша подяка тим, хто, незважаючи на фактично повну відсутність зовнішньої і будь-якої іншої політичної реклами від Конгресу та не дивлячись на відверті чи приховані маніпулятивні технології психологічного впливу на виборців, таки віддали свої голоси за Конгрес Українських Націоналістів, і за тих кандидатів у народні депутати по мажоритарних округах, яких ми підтримували.

Конгрес зіткнувся з вибірково упередженим ставленням до себе ще з моменту подачі партійного списку до Центральної виборчої комісії. Своєю постановою від 26 вересня 2014 року № 1215 «Про відмову в реєстрації кандидатів у народні депутати України, включених до виборчого списку політичної партії Конгрес Українських Націоналістів, на позачергових виборах народних депутатів України» відмовила в реєстрації на підставі надуманих формальних причин 97 кандидатам із списку партії із 101 затвердженних Великим Збором – вчинила наругу над волею більш ніж 50-тисячної бандерівської партії та мільйонів симпатиків націоналістичної ідеї по всій Україні. Таємно, в шахрайський спосіб підготована постанова ЦВК на таємному засіданні ЦВК о 20-ій годині 26 вересня 2014 року (засідання ЦВК офіційний сайт комісії не анонсував), була проголосована. На неодноразові звернення до помічників члена ЦВК Ю.Швець Голови КУН та представника КУН в ЦВК повідомити про час засідання комісії з питання реєстрації виборчого списку Конгресу звучала відмова. В такий самий шахрайський спосіб ЦВК продовжувала відмовляти в реєстрації кандидатами в народні депутати тисячам висуванцям інших партій та самовисуванцям, підміняючи волю виборців, усуваючи небажаних конкурентів для «вибраних», перебравши на себе повноваження Верховної ради України, Конституційного суду та культивуючи політичну корупцію.

До Конгресу ЦВК застосувала особливі санкції. Наші позови на незаконні дії ЦВК розглядали суди різних інстанцій. Ми не припиняємо нашу боротьбу проти вибіркового правосуддя, досі перебуваємо у процесі судових позовів, змагаємо за справедливе рішення Верховного Суду на касаційну скаргу, подану 24.10.2014 р.

«Для когось низькі результати мали би означати поразку, але не для нас. Для нас, українських націоналістів, – це лише поява нової можливості використати час до наступних виборів з максимальною користю для популяризації та роз'яснення ідеології українського націоналізму, у кропіткій щоденній «роботі над помилками. Не випадково партії правого спектру, націоналісти не будуть представлені у Верховній Раді 8-го скликання».

Лідер Конгресу також зауважив: «Сподіваємось, що ідеологію українського націоналізму і правоцентризму у ВР репрезентуватимуть такі вихідці з Конгресу, як Дмитро Ярош, Володимир Парасюк, а також наш побратим, член Конгресу з 2000 року Андрій Лопушанський. Цих кандидатів Конгрес Українських Націоналістів підтримував у виборчій компанії. Вже відомо також, що до парламенту пройшов і Богдан Матківський, молодий перспективний політик, кандидатуру якого ми одностайно підтримали 13 вересня на XV зборі Когресу. Врешті, наша боротьба за верховенство права, за національну ідею та соборність держави триває. Слава Україні! Героям слава!»

Прес-служба КУН

 НА ЛІНІЇ ВОГНЮ

32-ГО БЛОКПОСТА БІЛЬШЕ НЕМАЄ НА КАРТІ...

32-й блокпост. Його більше немає на карті АТО. Хлопці вийшли. Зі зброєю, із залишками техніки. Знеощнені, хворі, втомлені... Вийшли. Я радий за них. Але мені соромно за генералів. Соромно за командування, РНБО і його «спікерів», які півтора місяця відверто брехали, соромно за Президента, у якого, нібито, ситуація «була на контролі»...

Більше сотні бійців – наших синів, чоловіків, братів – живі. Вони в безпеці. Але це не заслуга «першого», «другого» або «третього» воєначальника. Наше командування ні чорта не зробило для порятунку бійців. Сепари поставили ультиматум – залишити блокпост до півночі. Слава Богу, командири їм дозволили піти...

Закінчення на 7-й стор.

ДОНЕЦЬКІ РЕАЛІЇ

РЕГІОНАЛИ ПІДНІМАЮТЬ ГОЛОВИ... ПІД «ГІМН» КОБЗОНА

Марія ОЛІЙНИК

У Донецьку влада терористичної організації «Донецька народна республіка» (ДНР) заборонила проводити вибори в парламент «чужої країни» – України. А також заборонила донеччанам переводити годинники на зимовий час, прийнявши рішення про перехід «ДНР» на московський час. Тобто сьогодні, виїжджаючи з Донецька о 12.00, до Авдіївки прибуваємо об 11.30.

Напередодні виборів до ВРУ по Донецьку розвішано бігборди громадського руху (де він зареєстрований?) «Донецкая Республика» з гаслом «Отстояли страну», «Возродим Донбасс» із закликом, щоб днрівці прийшли 2 листопада на вибори до Народного Совєта «ДНР». Оскільки на території «ДНР» введено військовий стан, то виборчі дільниці будуть пересувні, мабуть, на установках «Град» пересуватимуться. «Біженці» з РФ можуть проголосувати по інтернету. Ці псевдовибори, проведення яких оголошено «ДНР» і «ЛНР» на 2 листопада, порушують пп 3 і 9 Мінського протоколу від 5 вересня 2014 року і фактично перекреслюють їх. Але наша влада не реагує ніяк на це. Як не реагувала на продовження бойових дій з боку бойовиків, на ситуацію з блок-постом №32 і вимушену його здачу бойовикам. У результаті бойовики просунулись вглиб України на 11 кілометрів під час «перемир'я».

26 жовтня в Донецьку відбувся агітаційний концерт, присвячений «виборам». Керівництво «ДНР», яке також веде виборчу кампанію, організувало свято в парку кованих скульптур біля Донецької міськради під назвою «День єднання діаспор Донбасу». «Свято» являло собою концерт народних колективів у кокошниках. Все це проходило під патронатом громадської організації «Вільний Донбас». На бігборді біля сцени був портрет «прем'єр-міністра» «ДНР» Олександра Захарченка, як кандидата на посаду керівника Народного Совєта «ДНР». На «свято» прийшли до 300 осіб, з них півтораста — озброєні бойовики. Усіх частували кашею і чаєм.

Підприємців змушують реєструватись у податковій «ДНР» і платити туди податки.

Разом з тим у ряді районів Донецької області вибори до Верховної Ради відбулися, хоча і не без пригод.

Знайшлися таки в Донецьку чотири особи, які прийшли на свою дільницю в школу №114 і хотіли проголосувати, за що їх обстріляли бойовики «ДНР».

А от у виборчому окрузі №45, до якого належить Київський район Донецька, а також міста Авдіївка, Ясинувата і Ясинуватський район, виборчі дільниці відкрилися. Але хоча на територіях, підконтрольних українській владі, розташовані 30 дільниць, чомусь вибори провели тільки в чотирьох населених пунктах (!?): селищі Желанному, селах Красногорівка, Новоселівка і Соловйове, що складає 3,6 відсотка від усіх дільниць, яких в окрузі 110. Це – рекорд виборчого абсурду. І, звичайно, тут переміг 81-річний Юхим Звягільський – член Партії регіонів, самовисуванець. Всього у виборах по округу №45 брали участь 11 кандидатів. На окрузі проголосували близько 2000 виборців. Звягільський набрав 72,73 відсотка голосів. Найближчий його суперник, кандидат від Блоку Петра Порошенко Віталій Юрко, набрав 12,4 відсотка голосів. Третє місце зайняв самовисуванець Євген Іщенко-Гіллер – 7,9 відсотка голосів виборців.

Де перебувала ОВК ВО №45, ніхто з інших кандидатів у народні депутати не знав і не міг її знайти. ЦВК, урізавши кількість дільниць на окрузі до чотирьох, заощадив на вугіллі, забезпечивши агітпродукцією у вигляді «чорного золота» набагато менше дільниць! Приблизно по 40 тонн на кожну. Таким чином перемога Звягільському обійшлась приблизно в 160 тонн вугілля + оплата послуг членів чотирьох комісій.

27 і 28 жовтня на окупований Донбас прибув російський співак та політик, депутат Держдуми РФ, перший заступник голови комітету Державної Думи Федерального Зборів РФ з культури Йосип Кобзон підтримати та розважити терористів. Прибув, незважаючи на заборону в'їзду в Україну, з «музичною охороною» – Академічним ансамблем пісні і танцю МВС Росії, з тульськими пряниками та інсуліном. Й.Кобзон виступав у Донецькому національному театрі опери і балету ім. Анатолія Солов'яненка, де зі шпаргалкою в руках виконав «гімн» «ДНР» власного виробництва, в якому є слова «Мы с тобой, Москва! Мы с тобой, Донбасс!». На завершення концерту Кобзон запросив на сцену головного терориста «ДНР», так званого прем'єра «ДНР» Олександра Захарченка, із яким вони дуетом заспівали «Я люблю тебя, жизнь!». Із вдячності ватажок терористів трудовлаштував Кобзона на роботу в «ДНР», а саме, його призначено почесним консулом терористичної організації «ДНР» в Російській Федерації.

Кобзон попросив скласти список відсутніх підручників Російської Федерації для шкіл «ДНР» і пообіцяв виконати заявку протягом 3-4 днів.

Співак, до речі, ще раніше заявляв, що український гімн є «нацистським», а євромайданівців називав бандитами і «націонал-шовіністами». При цьому Кобзон любить нагадувати, що є почесним громадянином Донецька, Краматорська, Горлівки, Слов'янська, Макіївки, Артемівська та інших міст Донецької області. «Почесним» він був і в Дніпропетровську, однак там його позбавили цього звання. Щодо заборони в'їзду сказав: «Меня не интересует та Украина, которую сотворили эсбэушники. Это моя Украина, это моя родина, здесь мой пупок зарыт. Я приехал к себе домой. А та Украина и Америка – все, не интересуют».

Неодноразово, а саме 20 лютого, 11 березня 2014 р. Кобзон підписував звернення діячів культури Російської Федерації на підтримку політики В.Януковича та В. Путіна в Україні та Криму. 5 липня 2014 року виступив із зверненням до народу України, в якому владу України називає хунтою.

28 жовтня Кобзон продовжив «тур» по окупованому Донбасу: тепер уже співав «Надежду» дуетом із ватажком терористів «ЛНР» Ігором Плотніцьким в м. Луганську.

А тим часом, 28 жовтня відбулися чергова сесія Верховного Совєта «ДНР», на якій «депутати» (невідомо, де вони взялися) прийняли Закон «Про Академію наук ДНР», а також Постанову «Про проведення парламентських слухань». За основу прийнятий законопроект «Про повернення майна у державну власність ДНР». Істотною відмінністю Академії Наук «ДНР» від Національної Академії Наук України є інтеграція академічних, галузевих і ВУЗівських досліджень, що дозволить уніфікувати інституціональний, організаційно-управлінський, правовий і фінансовий механізми управління. Фінансування діяльності Академії наук «ДНР» має здійснювати за рахунок коштів, передбачених відповідною статтею витрат державного бюджету «ДНР».

Отже, після підпорядкування терористам «ДНР» шкіл, ВНЗ черга дійшла до науково-дослідних інститутів і НАН України, і галузевих. Цікаво почути реакцію на таке рішення Президента НАН України Бориса Патона та директорів цих інститутів, Прем'єр-міністра та Президента України. Хоча проти відверто проросійської позиції директора Інституту прикладної математики і механіки НАНУ, академіка НАН України Олександра Ковальова, який готовий підпорядкувати ІПММ «ДНР», виступили 26 вчених, які просять Порошенка дати їм можливість повноцінно працювати в Україні, а не в «ДНР». З листом до Президента України звернулась координатор донецької групи міжнародного наукового проекту в 7-й Рамковій Програмі Європейського союзу, доктор фізико-математичних наук Наталя Васильєва, учениця професора Бориса Базалія.

На даний момент в Донецьку залишаються 26 науковців, які хочуть працювати в сфері науки саме Української держави. Науковий співробітник Н. Васильєва просить у своєму листі перевести цих людей в якості окремого підрозділу в міста, підконтрольні українській владі, до закінчення антитерористичної операції.

Щодо воєнних дій під час «перемир'я».

Режим припинення вогню регулярно порушують російські війська. У зоні АТО тривають бої між військами бойовиків, російською армією та українськими військовими; бандформування атакують аеропорт у Донецьку, обстрілюють українські війська в районі н.п. Нікішине, Малоорлівка, Миколаївка, Гранітне, Майорське, Міус, Золоте, Гнутове.

У північному і північно-західному районах Донецька розгорнута «зведена бригада» російських, терористичних військ. Основа «бригади» – доукомплектований батальйон «Оплот». «Бригада» оснащена кількома десятками одиниць бронетехніки і до 30 одиниць артсистем. Також у Донецьку зафіксовані мобільні групи російських військ, що діють без взаємодії з терористичним угрупованнями.

«Координуючий центр» російських ДРГ перебуває на східній околиці Донецька.

Зафіксоване перекидання бронегрупи російсько-терористичних військ через район Савур-Могили за напрямком н.п.Тельманово. Бронегрупа включає до 20 одиниць бронетехніки, включаючи 5-6 танків.

У районі м. Маріуполь зафіксовано висування з району м. Новоазовськ батальйонної тактичної групи російсько-терористичних військ. Основа – російські найманці («кадировці», осетини, «козаки») та місцеві терористи з «ДНР» і «ЛНР».

Кремль, без погодження з владою України, направляє в «Лугандон» четвертий гуманітарний конвой зі 100 автомобільних фур. Окремо посилає батальйону «Сомалі» та персонально бойовику Моторолі гуманітарку Володимир Жириновський, сподіваючись, що нарешті вони візьмуть Донецький аеропорт, який безуспішно штурмують з 26 травня.

Ось в таких умовах розшматований війною Донбас і Україна проводили вибори.

На Донеччині з 21 округу вибори пройшли лише в дев'яти. Із 3 341 230 виборців участь у виборах взяли 1 363 800, що складає 40 відсотків. Частина Донбасу, вільна від сепаратистів, на рівні 35 відсотків проголосувала за «Опозиційний блок», фактично обравши знову Партію регіонів. Тільки в єдиному окрузі № 60 переміг Дмитро Лубінець, висуванець «Блоку Петра Порошенка» – 48.18 відсотка. Решта – з «Опозиційного блоку», хоча всі йшли як самовисуванці. В округах перемагають (за попередніми даними): №46 – Сергій Клюєв; №47 – Юрій Солод (чоловік Наталії Королевської); №48 – Максим Єфімов; №49 – Денис Омельянович; №50 – Євген Геллер; №52 – Ігор Шкіря; №53 – Олег Недава; №57 – Сергій Матвієнков; №58 – Сергій Тарута; №59 – Сергій Сажко. Це свідчить про те, що політичні уподобання на Донбасі не змінились. Там, як і раніше, голосують за ПР. Внесок у перемогу «Опозиційного блоку» зробили і наші «патріотичні» області, такі як Дніпропетровська, Харківська, Запорізька.

Дивуватись, що «Опозиційний блок» набрав у звільненому від бандформувань Маріуполі 51 відсоток, нема чого. Маріуполь під Ахметовим, і «кріпаки» голосують так, як їм скажуть. Хоч при новій владі, хоч при старій. Тому результати Маріуполя, Харківської, Дніпропетровської та інших областей, де регіонали підняли голову, закономірні.

Зміни тільки починаються, але для цього потрібно багато працювати разом з патріотичними організаціями саме владі, яка, на превеликий жаль, цього не розуміє. Сподіваємося, що це зрозуміє нова Верховна Рада України і за підтримки ЄС та США ми таки переможемо путінську Росію і звільнимо окуповану нею частину Донбасу.

Донецьк

Наші корпункти

Вінниця	Березовський В'ячеслав	(067) 258-55-71
Дніпродзержинськ	Чередниченко Олександр	(098) 242-54-87
Дніпропетровськ	Фурман Анатолій	(050) 695-83-48, (097) 243-71-72
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04597) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Кривий Ріг	Мельник Олександр	(096) 298-19-56
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Динилиха Ігор	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Салтиченко Михайло	(067) 942-64-71
Одеса	Парфенюк Василь	(067) 294-85-84
Полтава	Паламарчук Дмитро	(050) 171-63-49
Рівне	Бідюк Юрій	(050) 435-34-34
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 54-64-07
Суми	Друзь Віктор	(096) 485-67-37
Тернопіль	Ткач Володимир	(098) 711-05-50
Ужгород	Сачко Олександр	(099) 053-48-69
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(097) 285-32-96
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Савченко Максим	(067) 647-35-24
Чернівці	Лютик Віктор	(050) 540-16-81, (097) 235-60-20
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ВОЛОНТЕРСЬКІ ХРОНІКИ

МАТЕ ПІД МОСТОМ У ЩАСТІ

Та ну їх – ці вибори. Дуже вони, як на мене, підозрілі зі своїми підводними течіями. Краще розповім, як нас, «Вільних людей», чаєм «махіто» хлопці пригощали. У Щасті, під мостом, за 300 метрів від «терів». Їм цю травку Великий Макс привіз. А йому колишній хавбек «Металіста» Гомес залишив. Ну, тобто коли Гомес змився (у нас тоді почалося), господар хати попросив Макса вивезти, що той залишив. Ну, Макс і вивіз – до друзів, на передову. Під міст Щастя. Ковдри, посуд, подушечки і чай «Мате». І от ми, як королі, сидимо з кокосовими кухлями, гріємося, дудлимо через трубочки звеселяючий напій.

Іванич скрушно вибачається: «Не можу повністю дотриматися технології заварювання. Умови не ті, самі бачите.» І взагалі, каже, щоб не звертали уваги: «У нас трохи розгардіяш на кухні. Вночі от сепарів зловили, дрібну рибку. Довелося їх трохи розпотрошити, щоб засвоїли: хохли, як їм втлумачили, ані дітей, ані тим більше донських козаків на обід не вживають. Одне слово, нагодували їх, кістлявих, і відпустили. Щоб міфи на протилежному боці мосту розвіювали.» На мої зауваження про їхню вишукану фронтову естетику Іванич – з пафосом: «Ну, ми ж не голота яка, перепрошую!» Потім хлопці завели нас на екскурсію у свої підземні апартаменти. Вони обшили їх з середини сріблястим теплоізоляційним матеріалом. І по всій висоті прикрасили стіни обителі дитячими малюнками. На кариматах – чиста постіль під квітчастими покривалами. І згори – вишиті подушки. Пічечка гріє. Гарно. Асоціація із Сибіром і нашими куркулями на засланні, які і цю, Богом забуту землю, прикрасили райськими садками.

У цій роті бійці походженням з Харківщини, Сумщини, Полтавщини. Іванич – друг Сашка. Коли Сашкові прийшла повістка, Іванич переживав, як же без нього друг буде, і теж поїхав з Харкова на рідну Сумщину записатися добровольцем. А Сашка тим часом забракували. Коли ж Іванич під Щастям опинився, Сашко теж «прорвався» на фронт. Були у різних частинах, поки не добилися, щоб разом воювати. З ними також в одній роті Палич, вони з Максом знали один одного ще по бізнесу в Харкові. А Макс також друг Сашка. При цьому жінка Палича, учителька молодших класів з Харкова, яка через Макса в день, коли ми в них були, передала коханому на день народження тепловізор, дружить з жінкою Віктора, котрий в їхній роті головний по машині на ім'я «Вікторія», з якої вони гасять «терів». Одне слово, коли бійці, які волею долі опинились разом, копнули глибше, з'ясувалось, що всі один з одним так чи інакше пов'язані.

Я от і подумала, може, одна з причин війни і полягає у тому, щоби показати тим, хто героїчно захищає свою землю і хто кожен по-своєму допомагає її захищати, що ми справді одної крові і у своїй самобутності є духовними побратимами і посестрами. Тими, з кого, о чудо, навіть на пісках вже проклюовується наше будуче щастячко. Щастя наших дітей, онуків, правнуків… благословенної нашої України.

Сторінку підготувала Ольга РІЗНИЧЕНКО

КОГО СУДИМО?

У 90 відсотків мажоритарних округах Харківщини пройшли не просто екс-регіонали, а ще й відверті російські агенти впливу. Серед них – ректор Зооветакадемії В.Головко. Крім підривної, антидержавної роботи, цей тип судиться з українським патріотом, який викрив у Фейсбуці небезпечні для країни наміри Головка.

24 жовтня у Харкові повісткою викликали до суду мого друга і побратима ще з 90-х років Сергія Грицаєнка. Привід – його пост у Фейсбуці декілька місячної давнини стосовно підготовки під Харковом місця для вирогідної злітно-посадочної смуги, де запросто могли б приземлятися літачки із «зеленими чоловічками». Після його посту цю землю, закріплену за Зооветакадемією, переорали. Питанням займалась СБУ. Можливо, завдяки Сергію було усунено одну з небезпек окупації Харкова московськими «зеленими гадами».

Припущення Сергія стосовно зооветаеродромної співпраці з Москвою викликало у колорадського ректора цього закладу Валерія Головка неабиякі переживання. Оцінив він їх у 50000 тисяч гривень позовом проти Сергія Грицаєнка за образу його честі і гідності. І цей суд мав 24-го відбутися, але перенесли.

Ще 2004 року у зв'язку із незаконним звільненням із Зооветакадемії одного з кращих українських історіків Володимира Маслійчука (бо він підтримував Помаранчеву революцію) проводила журналістське розслідування. Можу сказати, ще десять років тому про незаконні оборудки ректора Головка у Деркачах історій розповідалось не на один том. Теж – про його антиукраїнську орієнтацію. Наприклад, ще на початку 2000-х років у Національній українській Зооветакадемії Головко відкрив заочний факультет російського зооветінституту, де студенти вчилися за російськими підручниками, зокрема, й з історії. Тому й не дивно, що його студенти складали кістяк харківських банд «тітушек», які чинили злочини, били людей на майданах у Харкові та Києві. А коли підняли триколор над ХОДА – «ветеринари-тітушки» влаштували в Академії феєрверк «перемоги»

Сьогодні Валерій Головко – корупціонер і член ПР, російський агент впливу балотується до ВР.

І що це відбувається? Замість того, щоб цих ригоколорадів люструвати по повній програмі – судять українських патріотів, які їх і їхні наміри викривають!!! Чому взагалі цей відверто промосковський кадр досі на посаді?! Чи, може, його хтось у нинішній владі прикриває?! Варто про це поцікавитися у профільному міністерстві аграрної політики.

Повідомлення Сергія Грицаєнка у Фейсбуці, яке у червні 2014 року мало 150 перепостів:

«У моїй рідній Малій Данилівці (Дергачівський район Харківської області) на землях, закріплених за Харківською державною зооветеринарною академією, щось незрозуміле відбувається. Невідомо звідки взялися грейдери і на закинутому полі за річкою вичистили смугу шириною в кілька десятків метрів та довжиною кілька сотень. Така собі дорога нізвідки в нікуди. Не хотілося виносити це на Фейсбук – щоб не звинувачували в панічних настроях, але... все це підозріло схоже на злітно-посадочну смугу.

Ректор ХДЗВА – Валерій Головко – активний член ПР, який організовував поїздки «тітушок» з числа студентів на Київ восени та взимку, також підтримував створення промосковських силових структур («казачества» в районі). В селищі й Дергачівському районі – влада була і є ПР – тож зустрічатимуть «братьев» з хлібом-сіллю. А тут ще й інфа по ЗМІ про масштабні «навчання» ВПС Росії... Звідси до харківської кільцевої автодороги – менше 5 км; для десанту «зелених чоловічків» – кілька хвилин руху. До кордону з Росією – менше 30 км.

А ГРОШІ – ДЕ?

А це Вася. Один і у кампанії. Його в усі списки бригади внесли, коли мобілізували. А у ті, що гроші і обмундирування отримувати, – забули. Тож отримав Вася, як приїхав до Щастя цілих 211 гривень. І все. А у нього жінка з малою дитиною. Він їй сказав, що у Чугуєві паркани білить. Насправді ж Василь зі своїм взводом ну метрів за сто від сепарів перебуває. Хто-небудь підкаже, і що ж Василеві робити, щоб свої кровні отримати?

P.S. Начальник по фінансах бригади трубку не бере…

Як зробити день щасливим?

Рекомендації від волонтерської групи «Вільні люди» від 22.10.2014.

1. Без особливих пригод доїхати до Щастя.
2. Зустрітись там із бійцем «Айдару», доброю знайомою п. Лесею.
3. Передати через неї гостинців для доблесних айдарівців.

Привезли літачок на передову, як лялечку у пелюшках. Нехай «Олена» тепер хлопцям нашим перемагати допомагає. Нам усім на радість і особливо п.Олені Булгак, нашій жертовній харків'янці з Рочестера, яка з 90-х років допомагала і Літмузею, і нашій Свято-Дмитрівській церкві, а тепер от вже й нашим воїнам – захисникам.

Бути в теплі, мати необхідні засоби гігієни для себе і своєї зброї – те, що треба у Щасті. «Вільні люди» передали бійцям теплі куртки і штани, жилетки, рукавички, спальники, перископи, масло для зброї, бінокли від Фіми з Америки, каву, цигарки…

Може, щось забулося, – у Звіті згадаю.

ІСТОРИЧНА ПРАВДА

«Я ПРИЙМАЮ ВИРОК СМЕРТІ».

Як КГБ вбив Степана Бандеру

55 років тому, 15 жовтня 1959 року, агент КГБ Сташинський вбив провідника революційної фракції ОУН. Інтерес до постаті не вщухає й понині. Приміром, відвідуваність сторінки про Бандеру у російській Вікіпедії виросла до мільйона осіб. Сьогодні ж згадаємо про обставини смертельного замаху на цю людину.

Кожен із членів ОУН і вояків УПА чітко усвідомлював, що, воюючи за державну незалежність, на нього, можливо, чекає смерть. Тому слова Степана Бандери до членів Великого збору, які обрали його в 1955 р. Головою проводу Закордонних частин ОУН, видаються цілком логічними: «Я приймаю Ваш вирок смерті».

Він, як і його сотні тисяч соратників, бажали такої смерті, яка б, у свою чергу, породжувала все нових борців та сприяла подальшій боротьбі національно-визвольного руху.

«Бандеризація України – головна загроза Росії». Таку сентенцію можна прочитати з 2002 року в публікаціях багатьох засобів масової інформації Росії і для пересічного читача чи слухача повстає логічне запитання: хто такий Степан Бандера, яка була його політика і чи його діяльність несла загрози для СРСР в 1959 році та сучасної Російської Федерації?

У зв'язку з сучасними подіями в Україні: Революцією Гідності, окупацією Криму та війною на Донбасі відвідуваність сторінок в Інтернеті про Степана Бандеру різко зросла. Відвідуваність сторінки про нього у російській Вікіпедії виросла до мільйона осіб. Українська ж сторінка має 520 тисяч переглядів.

За даними Google Trends – сервісу, який аналізує пошукові запити користувачів у всьому світі, за кількістю запитів ідеолог українського націоналістичного руху обійшов легендарного революціонера Ернесто Че Гевару. Значний інтерес особа Бандери викликає у Молдові, Білорусі та Казахстані, а також на англійській, німецькій, чеській та інших версіях.

Навіть мертвий Степан Бандера є символом і декому дуже заважає. 17 серпня ц.р. вандали сплюндрували його могилу в Мюнхені.

Радянська влада й спецслужби вбачали у Степані Бандері найзапеклішого ворога режиму. Тому вони вдалися до повномасштабної дискредитації провідника ОУН, щоб тим самим знівелювати його моральний авторитет в Україні і за кордоном.

Шостого лютого 1946 р. Микола Бажан як представник делегації УРСР на засіданні сесії Генеральної Асамблеї ООН у Лондоні вимагав від західних союзників (передусім США та Великої Британії) видати Бандеру як «воєнного злочинця». Але ці та інші домагання не давали жодного бажаного результату.

Комуністичне керівництво за таких обстав бачило єдиний шлях досягнення своєї мети – фізичне знищення керівника націоналістичного руху. За непідтвердженими документально даними, Верховний суд СРСР восени 1949 року «після розгляду» справи прийняв рішення про винесення Степанові Бандері вироку смерті.

В 1945-1947 рр. відділки американської військової поліції в окупованій зоні Західної Німеччини отримали наказ затримати Бандеру. Однак вони зволікали з його затриманням та подальшою передачею СРСР, посилаючись на відсутність складу злочину в діяльності лідера українського визвольного руху. Навіть для його арешту була сформована слідча група на чолі з полковником І. Антонюком, підполковниками М. Сергієнком та Джозефом Дашером.

Заступник командувача радянської військової адміністрації генерал-полковник Курочкін 26 жовтня 1946 р. просив прискорити командуючого військовою адміністрацією США в Німеччині видачу «воєнного злочинця» Бандери.

Американська військова контррозвідка уважно слідкувала через своїх агентів за діяльністю лідера націоналістів. За їхніми даними він постійно перетинав американсько-французьку демаркаційну лінію окупаційних зон біля міста Бад-Райхенхалль та району Берхтесгаден пішки через гірські і лісові масиви, а також переходив до Австрії.

Щоб уникнути переслідувань радянських спецслужб, сім'я Бандери постійно змінювала своє місце проживання. Тимчасовими притулками стають помешкання в Німеччині й Австрії: Інсбруку, Зеєфельді, Гільдерсгаймі, Регенсбургу, Брайбруку над озером Амерзее, біля Штарнбегського озера, поблизу Штарнбергу, Мюнхені та його околицях.

Родина Бандер мешкала в Німеччині під прізвищем Попель, і діти, навколишнє середовище не знали насправді про них нічого.

Згідно з розробленою легендою, Стефан Попель був журналістом української газети «Український Самостійник» у Мюнхені.

Служба Безпеки ЗЧ ОУН розкрила плани підготовки понад десяти замахів. Зважаючи на те, що проти такої потужної спецслужби, як НКВД–МГБ–КГБ з її велетенським апаратом, невичерпними технічними засобами й фінансами, СБ ЗЧ ОУН могла протиставити лише невеликі ресурси. Проте її контрзаходи постійно змушували відкликати радянських агентів та змінювати тактику й плани.

Радянські спецслужби влаштовували різного роду пастки – скажімо, збирали серед еміґрантів гроші для допомоги нібито, родині Бандер, і просили, щоб за ними приходили.

На відпочинку. Зліва направо: Степан ЛЕНКАВСЬКИЙ, Степан БАНДЕРА із дружиною Ярославою

У 1947 р. замах на провідника ОУН підготовляв агент МГБ Ярослав Мороз. Переправивши до Німеччини, йому наказали вбити Бандеру таким чином, щоб підозри впали на противників ОУН(р) – мельниківців.

Чекісти дуже сподівалося, що таким способом зможуть досягти подвійної мети: знищать Бандеру й спровокують з боку бандерівців пропорційну відповідь у відношенні до опонентів, що викличе серед українців на еміграції міжусобицю. Однак і цей план був розкритий СБ ОУН.

Одразу ж після цього на початку 1948 р. до Західної Німеччини прибув нелегальним шляхом інший агент МГБ і польського Управління Безпеки капітан Володимир Стельмащук («Жабскі», «Ковальчук»). Він на місці отримав координати інших агентів і створив бойову групу, яка мала у розпорядженні автомобіль й мотоцикл. Вони також збирали інформацію про антирадянську діяльність різних політичних еміграційних середовищ і груп.

Але головним завданням групи Стельмащука було виконати замах на провідника ЗЧ ОУН. За допомогою резидента МГБ у Франції, Стельмащукові вдалося локалізувати місце проживання Бандери в одній лісовій хатинці за 28 кілометрів від Мюнхену. Одначе, зорієнтувавшись, що їхню агентурну діяльність викрила СБ ОУН, Стельмащук і його група виїхали із ФРН.

1950 року СБ ОУН стало відомо, що через резидента МГБ у Празі підготовляється черговий замах на провідника ЗЧ ОУН. Восени 1952 р. через базу МГБ у Карлсгорсті (Східній Берлін) було скеровано до Мюнхену двох агентів із завданням вчинити замах на Бандеру. Один із цих агентів, родом із Чехословаччини, був відомий під прізвищем Горст Лєгуда, який мешкав у мюнхенському готелі «Кройцгоф». Інший агент, німець Лєман, замешкав у Мюнхені в «Фремденгайм Ерліхе» на вул. Шелінгера, 9.

Однак, представники західних спецслужб, які мали в даному відділі МГБ власного агента, довідалися про даний план. Тому Лєгуду і Лємана було заарештовано у Мюнхені. Обох агентів посадили в тюрму у Франкфурті-над-Майні, а згодом їх було засуджено за шпигунську діяльність.

У 1953 р. з таким же завданням керівництво МГБ вислало до Мюнхену перевіреного агента Степана Лібгольца, німця родом з Волині. Видаючи себе за прихильника українського визвольного руху, він намагався проникнути в націоналістичне середовище, щоб збирати інформації про спосіб життя й діяльність Бандери. Служба безпеки досить швидко викрила агентурну діяльність і локалізувала контакти Лібгольца, при цьому не викликаючи жодних підозр. Лишень у 1957 р., його агентурну роботу було викрито і Лібгольц одразу ж зник, як й інші агенти КГБ. Згодом його прізвище виринуло у Східній Німеччині, де КГБ використовувало його до здійснення певних інформаційних провокацій у зв'язку з втечею Богдана Сташинського на Захід.

Наступні чотири роки були спокійними, одначе вони були лише копіткою підготовкою до вбивства Степана Бандери та навчання Сташинського.

На початку 1959 року в Мюнхені СБ ОУН декілька разів фіксувала особу на прізвище Вінцік, який нібито був працівником однієї з чехословацьких фірм і приїжджав з Відня автомобілем та дуже цікавився дітьми Степана Бандери. Вінцік довідався адресу школи, в якій навчався 13-річний Андрій Бандера. Останній раз чоловік відвідав Мюнхен 26 березня й одразу ж був заарештований німецькою кримінальною поліцією.

У цей же час провід ЗЧ ОУН отримав конфіденційні інформації проте, що КГБ підготовляє замах на Степана Бандеру аналогічним способом, як було вбито Головного отамана УНР Симона Петлюру. Кагебісти вишколювали молодого агента-поляка родом з Волині, який мав прилюдно застрелити і заявити, що він помстився за співвітчизників та свою родину, які нібито загинули в 1943 р. від рук бандерівців.

Від 1954 р. КГБ посилило свою діяльність й агентуру в націоналістичних середовищах, почало посилено поширювати провокації проти ОУН(р), шантажували родини провідних членів ОУН, які мали родичів в СРСР, та пробирались до їх помешкань, викрадали людей, а відтак застосовували тортури.

З 1950 р. спецслужба СРСР підготовляла колишнього львівського студента Богдана Сташинського до виконання спецзавдань, в тому числі з ліквідації ворогів радянської влади. В 1954 р. Сташинського перевели у Карлсгорст, де базувався головний центр КГБ, в безпосереднє розпорядження старшого лейтенанта Сергія Демона. Протягом трьох років він ретельно виконував різні розвідувальні і кур'єрські завдання в Західній Німеччині.

12 жовтня 1957 році Богдан Сташинський – «Зікфрід Дрегер» отримав від «чоловіка з Москви» пістолет-шприц, який вистрілював набоями із синильної кислотою, та наказ ліквідувати в Мюнхені чільного українського політичного діяча, лідера ОУН-з, професора Лева Ребета.

Сташинський ідеально виконав поставлений наказ і був нагороджений КГБ похвальною грамотою й фотоапаратом.

У січні 1959 р. Богдан Сташинський одержав від Сергія Демона завдання поїхати у Мюнхен, знайти помешкання Степана Бандери – Попеля та ознайомитися із способом його життя. Він прибув до Мюнхену під фальшивим прізвищем Ганс Будайт, віднайшов адресу Провідника ЗЧ ОУН. Опісля він повернувся до базу КГБ й подав звіт керівництву.

У квітні 1959 р. Сташинського було викликано до Москви, де ним опікувався офіцер КГБ, «Георгій Аксєнтьєвіч», який передав наказ комуністичної партії й радянського уряду ліквідувати Степана Бандеру. Йому видали на озброєння покращений двох цівковий пістолет-шприц, і четвертого травня він відлетів літаком до Східного Берліну.

Остаточне рішення про ліквідацію Бандери було прийнято московським керівництвом. За не підтвердженими даними на вбивстві дуже наполягав Микита Хрущов. Київські чекісти були проти, бо розуміли, що у разі показового покарання українці отримають мученика. Герой перетвориться на міф, а з міфом боротися значно важче, ніж з реальною людиною.

Десятого травня 1959 р. Сташинський відлетів до Мюнхену, де зупинився в готелі «Шоттенгамель» під прізвищем Ганс Будайт.

На другий-третій день він вистежив Степана Бандеру, коли той о 16.30 хв. заїхав своїм автомобілем «Опель-Капітан» на подвір'я будинку по вул. Крайтмайр, № 7. Сташинський покинув місце своєї засідки при вулиці Занд, де він чекав на прибуття об'єкта, і подався до нього та активував свій пістолет, який тримав у правій руці, загорнений в папір.

Бандера перебував сам у відчиненому гаражі, без охорони. Однак несподівано Сташинський відмовився від виконання замаху, вийшов на вулицю і вистрілив з

обидвох цівок пістолета. Попрямувавши до маленького потічка в Гофгартен він його туди викинув.

Дещо згодом він виїхав до м. Франкфурту та повернувся до Східного Берліну.

Богдан Сташинський доповів вищому керівництву КГБ, що на подвір'ї дому Бандери його завважила посторонння людина, а тому він не міг виконати замах. Йому передали підроблені ключі до брами будинку Бандери і він навідався до Мюнхену, щоб їх успішно випробувати.

Згодом у свідченнях поліції він заявляв, що тричі пробував відчинити браму будинку при вулиці Крайтмайра № 7. При цьому йому двічі ламалися борідки ключів і залишилися в замку, які поліція згодом знайшла на дні замкового механізму. Після цього він повернувся до штаб-квартири КГБ у Карлсгорсті.

Дещо пізніше виїхав до СРСР, де тривалий час був у наданій йому заслуженій відпустці в своєму родинному селі Борщовичах біля Львова.

Наприкінці вересня – початку жовтня 1959 р. Сташинський повернувся до Карлсгорсту. Йому наказали поновити підготовку замаху на провідника ОУН. Під час поліційних допитів у 1961 р. Сташинський про це свідчив так: «Сєргєй поінформував мене, що знову момент настав. Він одержав з Москви вказівку, згідно з якою я тепер повинен виконати атентат у Мюнхені. Пізніше один генерал у Калрсхорсті, якому мене зарекомендовано, окреслив виконану мною працю, як «урядові завдання» або «урядове доручення». Отже, про смерть... Бандери мусіло вирішити якесь вище середовище, найвище державне бюро в Москві...».

Другого жовтня 1959 р. СБ ОУН стало відомо про ухвалення ЦК КПРС рішення щодо ліквідації Степана Бандеру, щоб завдати таким чином, якщо не остаточного удару, то хоча б такого, що після нього націоналістичний рух не піднявся на такий рівень. Агент Станіслав Зажицкі також повідомив, що КГБ отримало доручення ліквідувати Ярослава Стецька, Степана Ленкавського і Степана Мудрика, а Івана Кашубу вивезти до Східної Німеччини.

Одержавши додаткові інформації, які підтверджували дану інформацію, Провід ЗЧ ОУН на своєму засіданні в складі Степана Бандери, Степана Ленкавського, Івана Кашуба, Данило Чайковського, Ярослава Бенцаля, Григорія Васьковича та Дмитра Миськіва 5 жовтня 1959 р. прийняв рішення про збільшення особистої охорони Провідника ОУН та вироблення йому нових документів з виїздом закордон, ймовірно, до Іспанії, 14 жовтня.

Відтоді Степана Бандеру супроводжували 5-6 охоронців вранці від дому з Крайтмайрштрасе до організаційного бюра при Цеппелінштрассе, 67 і так само назад додому о 17-ій годині. Однак, Бандера, як і раніше, не дуже дотримувався вимог СБ. Сам керував автомобілем, мав дуже бадьорий настрій, який не покидав його протягом тижня до смерті, послаблюючи при цьому інстинкти самозбереження.

Зранку 15 жовтня 1959 р. Бандера виїхав автомобілем з дому після сьомої години в супроводі охорони на роботу. На Цеппелінштрассе він працював до обіду і о 12-ї годині поїхав додому, взявши із собою Євгенію Мак, з якою планував купити на базарі овочі. Після покупок на базарі він відвіз назад на роботу пані Мак та поїхав додому на обід.

Декілька хвилин по 13-й годині Ярослава Бандера повідомила проводу ЗЧ ОУН, що її чоловік, залитий кров'ю, лежить на сходах будинку. Одразу ж на місце випадку виїхали С. Ленкавський, Я. Бенцаль і І. Кашуба.

Тим часом сусіди викликали швидку допомогу, яка о 13.10 хв. прибула та відвезла Бандеру разом з його дружиною до лікарні Червоного Хреста на вулиці Льота № 2, що розташована за п'ять хвилин їзди від дому. Тим часом з помешкання вибігла няня дітей Вайнерів, побачивши пораненого, намагалася допомогти йому холодними компресорами. Дружина Бандери, збігши вниз сходами, побачила, як сусіди обернули тіло її чоловіка, і він ще декілька разів відкрив і заплющив вії. В його уст, носа і вух спливала кров.

Прибулі члени Проводу ЗЧ ОУН на першому поверсі застало подружжя Гамзе, яке розповіло про те, що сталося. Коли вони почали обідати, несподівано почули важкий стукіт кроків на сходах і приглушений, схожий на хрипіння стогін. Вийшовши з квартири, вони побачили на сходовій клітці, перед дверима ліфта Степана Попеля, який лежав у крові обличчям до землі. Близько нього стояв кошик з помідорами, а біля дверей ліфта в'язка ключів.

За свідченнями Сташинського, завантажений продуктовими пакетами Бандера, намагався витягнути ключ із замка дверей. Зійшовши сходами вниз, він запитав його, чи потрібна йому допомога. Коли Бандера наполовину обернувся до вбивці, той в цей момент йому вистрілив в обличчя з пістолета-шприця, що його сховав під газетою в правій руці. Лівою рукою Сташинський роздушив у носовій хусточці ампулу з протиотрутою і, тримаючи її собі під носом, спокійно відійшов, не чекаючи на реакцію жертви. Декілька хвилин перед тим сходами вниз зійшла жінка, яка завважила вбивцю, хоч тільки з плечей, бо він відвернувся обличчям до дверей ліфту.

У лікарні Червоного Хреста на вулиці Льота № 2 Степан Ленкавський, Ярослав Бенцаль і Іван Кашуба побачили струмки крові біля уст, носа і вух покійного Бандери. Слідів побиття на обличчі і голові не було видно, одначе, при ближчому розгляді було зауважено довкола уст дрібненькі цяточки. На краватці, сорочці й вилогах блюзи ясніли біляві крапки.

Бенцаль звернув увагу поліції на дивні осколки та цяточки довкола уст, а також вказав, що на сходовій клітці будинку він відчув дивний запах. Однак поліція не звернула увагу на його слова і в перші дні слідства пішла цілком фальшивою дорогою.

Лікарі під час оглядин тіла знайшли під його правою пахвою револьвер, тож повідомили про це кримінальну поліцію. Після 16-ої години Ярослава Бандера зайшла до лікарні з редактором газети «Шлях Перемоги» Данилом Чайковським. Вони побачили як з кімнати, де лежало тіло небіжчика, вийшла група фахівців на чолі з головним лікарем. У розмові з Чайковським він поставив запитання, чи не міг хто вкласти в уста Бандери дуло револьвера й вистрілити в саме горло. Отже, перший лікарський огляд не міг визначити причини смерті, а це позначилося на пізніших дуже суперечних і недоречних описах німецької преси.

За наказом німецьких спецслужб тіло Бандери перевезено до Медично-судового інституту мюнхенського університету на вулиці Лібфравен, де 16 жовтня було проведено медичну експертизу, яка тривала дві години.

На вимогу проводу ЗЧ ОУН при розтині тіла був присутній проф. Ярослав Гинилевич. Її проводив керівник інституту, проф. В. Лявес з двома німецькими лікарями.

19 жовтня 1959 р. слідча комісія оприлюднила заяву такого змісту: «Проведені в суботу 17 жовтня в Судово-медичнім Інституті розслідування для встановлення причини смерти виявили, що Бандера помер на затруєння ціанкалієм. Тепер комісія для справ убивств перевіряє, чи наявним є самовбивство чи злочин».

Повалений хрест на могилі Степана Бандери. 2014 р. Хто це зробив, німецька поліція з'ясувати поки що не змогла

Провід ЗЧ ОУН повідомив, що Провідник загинув від ворожої руки телеграмами та листами організаційні підрозділи: Англії, Бельгії, Німеччини, Франції, Голландії, Іспанії, Австрії, Канади, США, Аргентини, Венесуели, Бразилії, Австралії, окремих провідних членів ОУН у найвіддаленіших країнах, українським й іноземним засобам масової інформації.

Також було підготовлено надзвичайний випуск газети «Шлях Перемоги», щоб поінформувати загал української еміграції. Це двохсторінкове видання 18 жовтня 1959 р. починалося заявою Проводу ЗЧ ОУН:

«У трагічну хвилину смерти нашого довголітнього Провідника, Великого Сина Українського Народу, славної пам'яти Степана Бандери, закликаємо Вас зберегти у Ваших, скованих болем, серцях тверду віру в перемогу нашої святої справи і непохитно стояти в лавах Організації Українських Націоналістів та ще міцніше і завзятіше згуртувати всі свої сили до дальшої боротьби.

Париж, Роттердам, Білогорща, Мюнхен – криваві етапи на шляху до визволення України, на яких поклали свої голови найкращі борці – є доказом великої жорстокости відвічного ворога України, Москви, що фізичним нищенням провідників намагається обезголовити організовану бойову силу українського народу.

На крові полеглих героїв української визвольної боротьби завжди виростав героїчний міт, який святим вогнем запалював нових борців до продовження боротьби за Українську Самостійну Соборну Державу. Довголітній досвід, набутий кадрами ОУН під проводом Степана Бандери, і визначені ним політичні напрямні є те, чого ворог вбити не може. Вони визначають на майбутнє незмінність нашого дотеперішнього шляху.

Наша непохитність, єдність, активність і витривалість – це єдина відповідь ворогові на його підступні і скритовбивчі удари, якими він хоче застрашувати і терором послабити провідну силу найбільшої поневоленої ним країни».

Вшановуючи пам'ять Степана Бандери, провід ЗЧ ОУН прийняв рішення для членів і симпатиків Організації, запровадити двомісячну жалобу від 15 жовтня до 15 грудня 1959 року. Окрім, націоналістів спонтанно з ними солідаризувалося значна кількість українців в діаспорі, відміняючи різного роду заплановані на той час свята, забави, танці тощо.

Протягом даного часу по всіх майже осередках української діаспори служили Служби Божі і панахиди, відбувалися меморіальні зібрання та урочисті академії на честь Провідника. Заупокійні Служби Божі одночасно відправляли 8-12 священиків, а також виголошували хвилюючі промови, які підкреслювали в них значення тої великої жертовності, що її офірував для Батьківщини Степан Бандера.

Одночасно було організовано антирадянські демонстрації та віча у Великобританії – 48, Німеччині – 15, Франції – 7, Бельгії – 4, Австрії й Голландії – по 1, в Канаді і США – по 50, Аргентині й Бразилії – по 3, Австралії – 3.

Ветеран зовнішньої розвідки КГБ та учасник операцій проти ЗЧ ОУН Георгій Санніков у спогадах «Велике полювання» зазначив: «Похорон Бандери перетворився на могутню демонстрацію єдності і згуртованості закордонних українських націоналістів. Смерть Бандери сконсолідувала ворожі Радянському Союзу сили в середовищі української еміграції». На його думку Бандера, «перетворився з нашою допомогою в націоналістичного Ісуса Христа».

Постать Бандери після смерті й надалі залишається в епіцентрі боротьби, як символ українського визвольного руху, та постійно використовується в політичній та збройній боротьбі 2014 року. Визнання й вшанування, усіх без винятку, борців за волю України – свідчення зрілості України як держави, яка сама вирішує, яких героїв їй шанувати і яке майбутнє їй будувати.

Микола ПОСІВНИЧ,
Кандидат історичних наук, президент фонду «Літопис УПА» (м. Львів). Остання книга – «Военно-політична діяльність ОУН у 1929-1939 рр.» (2010)

УП

ПОГЛЯД

Новий парламент. Перший український

Перший український. Саме ці два слова спадають на думку під час оцінювання перших результатів дострокових виборів до українського парламенту. Якщо задуматися, а чи був дійсно по-справжньому українським парламент, який працював до 2014 року? Навіть незалежність України 24 серпня 1991 проголошена Верховною Радою, в якій прихильники суверенітету були в очевидній меншості. Зате в більшості були комуністи, «передовий загін КПРС», як називали в радянських пропагандистських збірниках Компартію України.

Їхнє рішення про незалежність було пов'язане зі страхом. Страхом перед народом, що зібрався біля парламенту, – це, звісно, був ще далеко не Майдан, але комуністи не були впевнені, що хтось тепер може захистити їх від розгніваних співгромадян. І страхом перед Росією Єльцина, в якій якраз була заборонена компартія.

Комуністи оголосили про незалежність України, але нікуди не поділися. Як і в багатьох інших колишніх радянських республіках, вони всього лише знайшли для себе нові форми існування в умовах планової економіки, яка розвалюється, і панування «олігархічного» капіталізму. Партія регіонів Януковича – така ж фантазія на тему КПРС, як і «Єдина Росія» Путіна та Медведєва. Утім, покійний Віктор Черномирдін висловився на цю тему настільки яскраво, що мені нема чого додати до його формулювання. І, незважаючи на те, що кількість прихильників суверенної державності в парламенті постійно збільшувалася, головний конфлікт Верховної Ради зберігався з 1991 року. Це був конфлікт між тими, хто хотів будувати суверенну європейську державу, і тими, хто продовжував відчувати себе бійцями «передового загону КПРС» і сприймав, як справжню столицю країни, Москву, а не якийсь там Київ.

Новий парламент – перший український саме тому, що позиції колабораціоністів у Верховній Раді тепер істотно підірвані Майданом і подальшою окупацією Криму та Донбасу. Для переважної більшості депутатів столиця – у Києві, а Москва тепер – всього лиш головне місто країни-агресора, відносини з якою навряд чи нормалізуються в осяжному майбутньому. Але водночас це й перший європейський парламент, який продемонстрував, що в українському суспільстві є місце для найрізноманітніших настроїв – від прагнення підтримати партії діючої влади з їхніми реформаторськими уподобаннями, до пошуку «третьої сили» в особі партії «Самопоміч» львівського мера Андрія Садового, популізму, представленого проектом Олега Ляшка, та етнічного націоналізму, який знову приніс (нехай менший, ніж раніше) успіх Всеукраїнському об'єднанню «Свобода» (*дані екзитполу показали, що «Свобода» проходить у ВР – редакція «НіД»*).

Якщо ви подивитеся на парламент будь-якої центральноєвропейської країни, з якою межує Україна, ви виявите там приблизно такий же коктейль. Так що тепер усім нам надається унікальна можливість подивитися, як працюватиме цей «перший український» парламент, в якому не потрібно буде витрачати час на переконання колег, що Україна – це не географічне непорозуміння, а звичайнісінька країна.

Чи стануть розмови про реформи реформами? Чи будуть відправлені в небуття корупційні схеми і нелегальне лобіювання олігархічних інтересів? Як взагалі почуватимуться олігархи – чи стануть вони господарями цього українського парламенту, як були повелителями попередніх, неукраїнських, скликань? Від відповідей на ці питання залежить виживання не тільки депутатського корпусу, а й самої української держави.

Насправді, як ми добре знаємо, перший український – це не парламент. Перший український – це фронт.

Віталій ПОРТНИКОВ,
журналіст і політичний коментатор Радіо Свобода

ТВОЇ, УКРАЇНО, ВОЛИНСЬКІ СИНИ!

«МОЯ ХАТА СКРАЮ – ПЕРШИМ ВОРОГА СТРІЧАЮ»

Український режисер Олесь Санін – про «волинський» характер, відповідальність кінематографа і свій останній фільм

Фільми Олеся Саніна ніколи не залишаються непоміченими й завжди викликають чимало дискусій. Не стала винятком й картина «Поводир». Події в фільмі розгортаються на початку 1930-х років. Стрічка розповідає про американського хлопчика Пітера, який, опинившись в Україні, стає поводирем сліпого бандуриста Івана Кочерги й опиняється разом із ним у епіцентрі репресій, розгорнутих радянською владою проти нашого народу. В липні журі Одеського міжнародного кінофестивалю відзначило виконавця однієї з головних ролей – Станіслава Боклана та оператора Сергія Михальчука, а 12 листопада фільм вийде на широкі екрани. Із Олесем Саніним ми спілкувалися у його робочому кабінеті, що розташувався на Подолі неподалік новозбудованого Гаванського мосту. Але розмова стосувалася не лише кіно...

– Пане Олесю, знаю, що ви народилися на Волині...

– Я народився на дуже «волинській» Волині, на кордоні Білорусі та Польщі, в Камінь-Каширському районі, де остання станція української залізниці. Там – справжнє Полісся, довкола величезна кількість річок, озер. Поряд, у Ковелі, свого часу виросла Леся Українка, вона чудово описала ці місця. Усе моє дитинство пройшло в лісі. Літо, осінь й інколи зиму проводив здебільшого у своєї бабусі та її сестри. Я виріс на легендах про мавок, лісовичків. Але не тих, про які писала Леся Українка, – в неї це скоріше міфічні герої грецької літератури. Я ж вірив не в грецьких русалок, а в тих, які насправді там водяться. Дуже люблю річки, озера – тамтешня вода особлива. Мої батьки обоє родом із Волині. Тато – син кадрового військового. Весь рід по батьковій лінії, сім чи вісім поколінь, – люди військові. Завжди в сім'ї хтось один займався творчістю, був скульптором, живописцем, учителем або богомазом, а старший син зазвичай ішов служити в армію.

– Чи існує, на ваш погляд, якийсь специфічний «волинський» характер?

– Безумовно – Волинський край має свій характер. Велике значення тут відіграє розташування на пограниччі. Свого часу Волинь була межею Великого князівства Литовського, Польщі, різних українських держав. Там зібралося дуже багато народів, релігій. При цьому я не знаю жодного факту про якісь конфлікти. Довкола старої центральної площі в Луцьку (її можна побачити на двохсотгривневій купюрі), де була майстерня мого тата, побудовано сім храмів, які представляють різні релігії. Є там православна церква, два католицькі костели, німецька кірха, синагога і навіть караїмська кенаса. Пам'ятаю, коли ми були дітьми, Різдвяні свята зустрічали спершу разом із католицькими родинами, потім – із православними, святкували й єврейські свята. Усі вони були для нас нероздільними. Можливо, саме це й пояснює толерантність волинського характеру, братство, яке тут панує. Луцьк – місто дуже давнє, середньовічне. Влада часто змінювалась, одні князі й королі з'являлися замість інших, але місто залишалося вільним. Луцьк – місто магдебурзького права, вільних людей і місто відповідальності за того, хто живе поруч. Крім того, кажуть, у виразу «моя хата скраю» є продовження – «першим ворога стрічаю». Це – якраз про волинян, надто часто тут була війна. Саме тому ми навчилися терпіти, відстоювати своє й цінувати родинні цінності.

– Читав, що ви були поводирем останнього волинського лірника Івана Власюка...

– Завжди є хтось, кого вважають «останнім лірником» – сто років тому був і зараз, мабуть, є. Так сталося, що свого часу я дуже зацікавився народним мистецтвом. Бандур історично на Волині не було, але були колісні ліри. Коли дізнався, що поруч живе дід, який грає на колісній лірі, мене надзвичайно зацікавив цей інструмент (до цього трохи займався скрипкою – як виготовленням, так і грою). Коли знайшов Івана Власюка, в нього вже не було ліри. Він був для мене людиною із зовсім іншого світу. Жив дуже просто, в селі під Ковелем, мав сім'ю, подорожував, співав набожних пісень. Я пообіцяв йому знайти інструмент. Дуже довго шукав, а коли нарешті вдалося, приїхав до Івана Власюка і побачив... його сиру могилу. Сам я теж граю на колісній лірі. Це – моє справжнє життя. Хоч чим би я займався, які б мав здобутки, знаю достеменно, що мушу свої знання і вміння комусь передати, – може, й мій учень стане ще одним «останнім лірником Волині». Можливо, я ще трохи «замаленький», щоб мати учнів, але впевнений, що коли час настане, мені це буде під силу. Останній мій фільм «Поводир» – теж частина цієї історії. Для нього ми виготовили десяток музичних інструментів і дали їх у руки сліпцям, надзвичайно обдарованим людям. Вони почали грати, співати, цікавитися цим. Кіно – миттєвий спалах, але те, що з'явилися люди, які продовжили традицію, які з нею житимуть далі й нестимуть слово добра і правди в народ, – це навіть важливіше, ніж сам фільм.

– Ваша остання картина «Поводир» так само, як і свого часу фільм «Мамай», представлятиме Україну на премію «Оскар» у номінації «Фільм іноземною мовою». Однак якщо подивитися на історію успіху українських фільмів на зарубіжних форумах, то це переважно картини, які розповідають про неблагополучні прошарки суспільства, словом – «чорнуха»...

– Такими вони хотіли бачити нас до листопада минулого року. Річ у тім, що вже тривалий час наше мистецтво перебуває на маргінесі, але ми все одно хочемо успіху – добиваємося його здебільшого лише на фестивалях. Я теж так жив і працював, як і всі, мав певні здобутки в цьому напрямі, але потім прийняв рішення, що не можу більше ходити по цьому зачарованому колу. Відсутність контакту з власним народом мене не влаштовує. Своє кіно я знімав рік тому, усвідомлюючи, що його майже ніхто не зможе побачити на широкому екрані. Хотів розповісти про людей, які відстоювали честь, гідність і добро навіть ціною власного життя. Але народ і країна за цей час змінилися, й запропонована ідея стала мейнстрімом. Тоді я навіть уявити собі не міг, що все так складеться й що фільм приверне до себе стільки уваги. Успіх на фестивалях аж ніяк не був нашою метою. Зараз не час для мистецтва, яке має на меті продавати себе на Заході й створювати експортний варіант нашої країни. Для мене це перестало бути цікавим, і я вбачаю тут величезну проблему. Якщо «Поводир» або будь-який інший фільм доведе, що українське кіно може заробляти гроші, якщо глядач піде на «своє», нам більше не доведеться приходити з простягнутою рукою до чиновника. Це – шлях до свободи. Інакше доведеться й далі «тусуватися» фестивалями. Я можу назвати десяток українських фільмів, які впродовж останніх п'яти років здобували нагороди за кордоном, але глядач їх не бачив.

– У «Поводирі» знялися Сергій Жадан, Джамала, Олександр Ірванець. Одну з головних ролей – хлопчика-поводиря Пітера – також зіграв непрофесійний актор. Ви не ризикували?

– Ризикував, звісно. Але кого сьогодні можна назвати професійним актором? Акторів-зірок у нас немає. Є фантастичні актори, про яких майже ніхто не знає, вони знімаються в іноземних фільмах у ролях другого плану. Зараз нам потрібні власні герої. Переконаний, якщо людина обдарована в музиці, іншому виді мистецтва або навіть у спорті, – вона зможе успішно зніматися в кіно. Крім того, технологічні особливості кінематографа дають можливість допомогти людині відкрити свій талант – усе залежить від знімальної групи. Звісно, непідготовлених людей знімати складніше, але теж можливо. Я вірю в людей і вірю в талант. Якщо ти обдарований, ти зможеш навчитися – просто треба працювати. Антон Грін, американець українського походження, який зіграв хлопчика-поводиря Пітера, це – маленький геній. Знайшов його випадково після дуже довгих пошуків. Я знав, прізвище його мами Сорока, але якось спершу не звернув на це уваги. Лише в один із останніх днів зйомок із Антоном дізнався, що він – правнук відомого українського дисидента, лідера повстання в'язнів радянських таборів Михайла Сороки. Завдяки цьому випадку зрозумів усю силу, з якою на людину впливають гени... Мав зніматися у фільмі й нині покійний відомий американський кіноактор українського походження Джек Паланс. Я хотів, щоб він зіграв хлопчика-поводиря через 70 років й розповів своїми вустами його історію. Ми багато говорили з Джеком Палансом, і він зацікавився цією роллю. Саме він, до речі, й спонукав мене забути про власні амбіції «фестивального» художника й знімати кіно для народу. Я намагався не зрадити нашим домовленостям і сподіваюся, що дух Володимира Палагнюка (справжнє ім'я Джека Паланса. – Авт.) залишився у фільмі. Його сила та енергія, все його життя присутні в цій картині.

– В інтерв'ю ви говорили, що не хочете знімати кіно про Майдан, а як щодо нинішнього конфлікту на Донбасі?

– Я думав над цим, знаю, що це потрібно, але поки що не бачу тієї історії, яка буде достатньо переконливою. Не знаю, в який художній образ можна зібрати весь той біль, усі страждання та надії, щоб при цьому залишитися чесним перед собою й передусім – перед потом і кров'ю людей, які перебувають на передовій. Безумовно, їхній подвиг мусить бути на екрані, але я дуже боюся спекулювати на ньому. Якщо знайду історію, яка буде гідною подвигу самого народу, то спробую втілити її на екрані.

Роман ГРИВІНСЬКИЙ,
«День»

Кадр із фільму «Поводир»

НОВИНА

Савченко впізнала одного з своїх викрадачів

Українська льотчиця Надія Савченко, ув'язнена в Росії, впізнала одного зі своїх викрадачів. Про це повідомив її адвокат Микола Полозов.

За словами адвоката, викрадачем виявився нинішній глава угруповання «ЛНР», яке Україна визнала терористичним, Ігор Плотницький.

«Плотницький керував групою осіб, які вивозили Савченко з Луганська для передачі її співробітникам ФСБ РФ на кордоні України та Росії», – повідомив Полозов.

У липні Надію захопили в полон. Бойовики не підтверджують свою причетність до викрадення Савченко. Згодом вона опинилася у Росії, де українку взяли під варту.

У Росії українську льотчицю-офіцера, яка брала участь в АТО як доброволець,

звинувачують у причетності до загибелі російських журналістів. Крім того, вчора стало відомо, що проти Савченко хочуть відкрити ще одну справу – за «незаконний перетин кордону».

13 жовтня українську льотчицю доставили в Інститут імені Сербського для проходження психіатричної експертизи, проти проведення якої вона протестувала. 17 жовтня адвокат льотчиці заявив, що її катують.

27 жовтня суд продовжив термін арешту Савченко до 13 лютого 2015 року.

26 жовтня в Україні відбулися позачергові парламентські вибори. Савченко очолює список партії «Батьківщина». За даними ЦВК, ця політична сила потрапляє до складу нового парламенту.

radiosvoboda.org

УКРАЇНСЬКА ПЕРСПЕКТИВА

ПОШУК БАЛАНСУ ІНТЕРЕСІВ У ГАЗОВИДОБУВАННІ

Наталка ПРУДКА

Створення привабливого інвестиційного клімату в газовидобувній галузі позбавить Україну від залежності імпортних поставок газу.

«Україна може збільшити видобування газу на 50 відсотків – до 30 мільярдів кубометрів на рік, адже в її надрах розташовані значні, проте, важкі для видобування запаси газу. Тому майбутнє цієї галузі залежить від можливостей застосування новітніх технологій, а також створення сприятливого інвестиційного клімату для міжнародних та вітчизняних незалежних виробників». Про це заявив директор міжнародної консалтингової компанії в енергетичній сфері IHS Energy Метью Сейгерс на круглому столі «Можливості, перспективи та загрози розвитку українського нафтогазовидобувного сектору», що проходив у Києві дев'ятого жовтня.

Дослідження, з метою оцінити можливість нашої газовидобувної галузі, міжнародні експерти компанії IHS, яка спеціалізується на аналізі критичних ситуацій, здійснили на замовлення української інвестиційної компанії ConcordeCapital. Стривоженість інвесторів зумовлена підвищенням рентної плати, тобто, податку на видобуток вуглеводнів. З огляду на надзвичайно складну економічну ситуацію, зумовлену воєнною агресією з боку Росії, парламент та уряд змушені були вдатися до тимчасових надзвичайних фінансових заходів з метою наповнення бюджету. Тому з 2-го серпня 2014 року ставки на користування надрами для газовидобувних компаній значно зросли – з 15–28 відсотків від вартості добутого газу до 28–55 відсотків – залежно від глибини залягання покладів. Фондові біржі відразу ж прореагували на такі зміни: вплив нових ставок відчули газовидобувні компанії – на західних біржах акції різко впали в ціні. Рекорд встановила JKX Oil&Gas, яка володіє однією з найпотужніших видобувних компаній – Полтавською газонафтовою компанією. На початку серпня її акції на альтернативному майданчику Лондонської фондової біржі втратили в ціні майже 18 відсотків.

Зростання рентних платежів уряд обіцяв зробити тимчасовим – за завищеними ставками, згідно з ухваленим парламентом законом, компанії платитимуть до кінця 2014 року. За прогнозами уряду, це принесе додатково в бюджет 4,8 мільярда гривень. «Компанії енергетичного сектору повинні ділитися з державою», – заявив прем'єр-міністр Арсеній Яценюк, нагадавши при цьому, що «для кожної нової свердловини з видобутку нафти та газу уряд надає 2 роки пільгового періоду – 50 відсотків рентної ставки». Звісно, це стимулюватиме інвесторів розробляти нові свердловини.

Проте учасники газовидобувного ринку стривожені можливістю продовження цих тимчасових заходів на триваліший період. З метою пошуку балансу інтересів держави та інвесторів і був організований вищезгаданий круглий стіл, де експерти компанії IHS Energy повідомили, що, за умови високих податкових ставок та великих геологічних ризиків, характерних для України, газовидобувні компанії вже почали переглядати та скорочувати свої інвестиційні програми. Ключові рекомендації міжнародних експертів для покращення перспектив розвитку газовидобування в Україні – не допустити продовження дії підвищених ставок за користування надрами. Експерти радять запроваджувати більш комплексну диференціацію оподаткування з урахуванням технічних і економічних умов видобування газу. В довгостроковому періоді варто перейти до системи оподаткування, що базується на показниках прибутковості. Це далеко не повний перелік рекомендацій. Присутні на зібранні представники Адміністрації Президента та парламенту – Олександр Данилюк та депутат Олег Канівець висловили думку, що підвищувати рентні платежів п'ять разів за останні чотири роки – дійсно не популярно, але до цього владу змушує війна. На проведення АТО на Сході щомісяця витрачається 1,5 мільярда гривень!

ГАЗОНОСНІ НАДРА В ОЧІКУВАННІ НОВИХ ТЕХНОЛОГІЙ

Володіючи величезними запасами вуглеводнів, Україна досить довго не може приступити до їх промислового опанування. Причини криються у відсутності великих коштів на геологорозвідку, та досвіду роботи з новітніми технологіями. Водночас більшість діючих родовищ газу в Україні – на межі виснаження, а тому надзвичайно важливо прискорювати пошук нових, при цьому геологорозвідку необхідно здійснювати **на великих глибинах**. А це коштує дуже дорого.

Світова практика свідчить, що потрібно мати хоча б трикратний запас приросту запасу над обсягами видобутку, або мінімум, двократний. Тобто, якщо «Укргазвидобування» видає щороку приблизно 15 мільярдів кубометрів газу, то щорічний приріст запасів мав би становити не менше 30 млрд, що непосильно для України. Саме тому з проголошенням незалежності Україна шукає порозуміння в спільному бізнесі з такими світовими гігантами як Shell, Chevron, ExxonMobil, BritishPetroleum, Total та іншими. Крім відточених десятиліттями технологій, лідери світового бізнесу здатні збагатити нашу державу ще й досвідом управління такими проектами. Взамін інвестори очікують «прозорих», стабільних та зрозумілих умов ведення бізнесу.

Світових лідерів приваблює величезний ресурсний потенціал України – за оцінками геологів, він становить майже п'ять трильйонів кубічних метрів. Цих запасів вистачить на сотні років, але Україна не може самостійно їх розвідати та видобути, адже наявні технології буріння давно застаріли. Наприклад, свердловину на суші глибиною 6 тисяч метрів наші видобувні компанії бурять 2–3 роки, а світові лідери типу Shell справляються за 4 місяці. До речі, Росія давно зрозуміла вигідність співпраці з західними партнерами, тому першу свою угоду про розподіл продукції підписала з таким гігантом, як Shell, на розробку родовищ в шельфі Охотського моря.

Україні необхідно як можна швидше інтенсифікувати вивчення та розробку своїх вуглеводневих родовищ. Транснаціональна компанія Shell стала першою з тих, кого допустили ще 2006-го року до вивчення українських надр. Сейсмічні дослідження 8 років тому почалися на декількох площадках в Дніпровсько-Донецькій впадині після того, як в Гаазі президент Віктор Ющенко та прем'єр-міністр Великобританії Тоні Блер підписали відповідну угоду про спільну діяльність Shell та «Укргазвидобування».

А вже у вересні 2013 року Україна та Shell підписали операційну угоду на 50 років про роботу на Юзівському газовому родовищі газу, розташованому на території Донецької та Харківської областей, на розвідку, розробку та видобування сланцевого газу. Промисловий видобуток планували почати 2017-го року. В Shell впевнені, що Україна володіє потенціалом для того, щоб подвоїти або навіть потроїти свій видобуток газу – з щорічних 20 млрд кубометрів до 40-60 млрд. Але війна внесла свої корективи.

Більш прогнозованою стала угода України з компанією Chevron про розподіл продукції на Олеській ділянці з пошуку та видобутку сланцевого газу в Львівській та Івано-Франківській областях, прогнозовані ресурси якої – майже 3 трлн кубічних метрів. Обсяг інвестицій може досягти $10 млрд, а додаткові надходження до бюджету – кілька сотень мільярдів гривень. Але головне – цей проект зруйнує залежність від російського газу. Тому так важливо знайти компроміс в оподаткуванні між владою та газовидобувними компаніями, адже прогнозованість ринку та сприятливий інвестиційний клімат – необхідні та достатні умови для досягнення максимальних результатів.

Довідка.
Обсяги видобутого газу у січні-серпні 2014 року в Україні склали приблизно 13,2 млрд куб і збільшились на 318,5 млн куб. м (або на 2,5 відсотка) порівняно з відповідним періодом минулого року. Підприємствами НАК «Нафтогаз України» видобуток газу склав 11,3 млрд куб м, що менше рівня показника за цей період 2013 року на 150,5 млн куб м (або на 1,3 відсотка).

ПРАВДА КЛИЧЕ

32-го БЛОКПОСТА БІЛЬШЕ НЕМАЄ НА КАРТІ.

ХЛОПЦІ ВИЙШЛИ ЗІ ЗБРОЄЮ І ЗАЛИШКАМИ ТЕХНІКИ

Про оточення 32-го блокпоста я дізнався ще п'ятого вересня. Тоді там стояла жменька моїх старих знайомих – вевешників, з якими я знайомий був ще з часів Слов'янської операції. Хлопці – не промах, бойові, і якщо телефонували, то не просто так: «Нас тут три десятки людей, два гранатомети, а сепари виставили проти нас п'ять танків на відстані кількох сотень метрів. Оточили з трьох сторін. Начальство не реагує. Допоможіть. Бо не протримаємося й години...» Я не піднімав паніку, не писав на фейсбук, я звернувся до командування. Обіцяли посилити пост. І правда, підсилили. Дослухались до моїх прохань або з іншої причини – не знаю. Але збільшили гарнізон, поставили бетеери...

Тепер дивимося на карту. Дорога від Лисичанська до 31-го блокпоста називається «дорогою життя». Вона проходить по «умовно звільненій території» і постійно обстрілюється. Місцями «сепарскі» села перебувають на відстані кількох кілометрів... Їхати можна, але дуже швидко. По цій дорозі підходять підкріплення, доставляють продукти, бека... 32-й блокпост – крайній, він розташований на віддалі 10 км від 31-го та основних сил. І ось вже два тижні дорогу від 31-го на 32-й називають «дорогою смерті» – противник спочатку обстрілював усі транспорти постачання, після чого перекрив шлях своїми блокпостами, остаточно оточивши 32-й блокпост.

Як мало діяти наше командування в цій ситуації?.. Для мене очевидно – провести військову операцію, розгромити донських козачків, сербських найманців і кадировців, які порушили перемир'я, і розблокувати блокпост. Навіть по «картах розмежування» «мирного плану» 32-й пост розташований в нашій зоні відповідальності. Тому відповідна реакція мала бути однозначно жорсткою. Але замість цього хтось прийняв рішення відправити на 32-й пост кілька одиниць несправної бронетехніки, яка повинна була супроводжувати транспорт з водою і продуктами. Сепари техніку спалили, транспорт теж... Замінували всі підступи до 32-го поста і посилили своє угрупування танків до двох десятків одиниць. Президент взяв ситуацію «під контроль».

Оборонятися проти танків на 32-му фактично нічим. Гранатомети, шість бетеерів «четвірок» з 30-міліметровою, аж ніяк не протитанковою гарматою, з яких тільки два на ходу, і тільки один стріляє... Стрілецьке озброєння. Запас патронів і гранат – на пару годин бою. Противник міг би запросто розгромити гарнізон. Але запропонував піти. Не вчора. Раніше. І наше командування стало думати. Просити російський Генштаб дозволити вивезти поранених, доставити продовольство, воду... Президент написав, що він дав доручення. Щоб країна не хвилювалася. Щоб був мир...

Чому противник дозволив хлопцям піти з поста?.. Тому що такий результат – це поразка для нас. Тому що ухиляння від бою, залишення своєї території, своїх людей – це ознака слабкості армії. Сепари завдали нам ще одну поразку, яку можна порівняти хіба що з Іловайськом. Слава Богу, не за кількістю жертв; моральну, психологічну – так. Але армія не винна. Армія у нас чудова, тому що в ній служать чудові люди, які готові були виступити на допомогу побратимам і розгромити бандитів. Але не було наказу. Ніхто не взяв на себе відповідальність. Ні «перший», ні «другий», ні «третій»... Підсумок – 32-й блокпост уже не наш. Тільки залишилися лежати уздовж «дороги смерті» десятки трупів наших солдат і офіцерів, які чесно виконали свій обов'язок.

І останнє. Тим, хто звинувачує мене в панікерстві і підриві обороноздатності країни. Дорогі ура-патріоти, хіба мій пост про вивезення останків бійців і фотографії вантажівки вплинули на хід військових дій більше, ніж «блискучі» операції нашого командування і бравурні твітти Президента? Я звичайний волонтер, який більшу частину часу проводить на фронті. Я пишу, що бачу, що думаю, про що говорять солдати і командири. І якщо бездарні «полководці» і «великі» політикани прирікають бійців на вірну смерть і здають країну, я пишу про це. Вибачте, якщо при цьому випадково зіпсував вашу обідню...

Юрій КАСЬЯНОВ
Цензор.нет

Закінчення. Початок на 1-й стор.

ВТРАТИ

СУМУЄМО...

Конгрес Українських Націоналістів глибоко сумує з приводу тяжкої втрати. Вночі 29 жовтня 2014 року, на 85-у році життя, після місяця відчайдушної боротьби з тяжкою недугою – гострим лейкозом, відійшов у засвіти учасник національно-визвольних змагань, політв'язень совєтських концтаборів, один із засновників політичної партії Конгрес Українських Націоналістів, перший Голова Луганської ОО Конгресу **Володимир КУК**.

Україна втратила свого вірного сина, який до останнього подиху боровся за гідне майбутнє рідної держави, адже для нього Україна протягом усього життєвого шляху була вища над усе.

Такого палкого патріота і націоналіста, як друг Володимир, зі справжнім бойовим духом і характером – не змогли зламати ні совецькі табори, ні заборона повернутися на рідну Львівщину. 1993 року він очолив в Луганську ОО Конгресу і став її головою на 13 років, а також у тому ж Луганську став очільником Братства ОУН-УПА.

Друг Володимир пишався тим, що в Луганську, де мало хто підтримував український націоналізм, він довгі роки навертав людей до національної свідомості і завжди підкреслював, що погрози його не зупинять, а тільки куля...

Останні роки він був членом Головного Проводу та Контрольної комісії Конгресу Українських Націоналістів. Дуже важко переживав друг Володимир події на Майдані. «А коли почали розстрілювати хлопців, він просто був несамовитим, рвався до Києва, – згадує донька побратима Олеся, – казав, що голими руками готовий боронити хлопців від тої нечисті. А останні події на Луганщині переживав просто з невимовним болем у серці».

Усі, хто знав Володимира Кука, бачили його безмежну любов до України, захоплювалися його працездатністю, життєлюбством, сміливістю, енергією добра і справедливості, готовністю прийти на допомогу. Нам усім не вистачатиме його – щирого друга, благородного громадянина, безкомпромісної людини національного гарту. Від нас відійшов великий і щирий патріот, подвижник і лицар, безмежно відданий національній ідеї сміливий воїн.

Сумуючи, висловлюємо щирі співчуття рідним, близьким і друзям Володимира Кука. Молимося за упокій його душі та просимо Всевишнього, аби оселив його душу там, де праведні спочивають.

Світла і вічна йому пам'ять...
Слава Україні! Героям слава!

Степан БРАЦЮНЬ,
Голова Конгресу Українських Націоналістів

Заупокійне богослужіння – парастас – відбудеться 30 жовтня 2014 р. о 18.00 за адресою: м. Львів, вул. Пекарська, 52, Каплиця (Церква Святого пророка Іоанна).

Поховають друга Володимира Кука на Личаківському кладовищі 31 жовтня 2014 року, заупокійна панахида та прощання розпочнуться о 13.00 в Каплиці (Церкві Святого пророка Іоанна).

НАША МОВА КАЛИНОВА...

ЯК МИ ГОВОРИМО І ПИШЕМО

Неправильно	Правильно
У вашій волі…	Від вас залежить (ви маєте змогу право)…
Гвіздком програми був дует…	Окрасою програми був дует…
Ехо війни…	Відлуння війни…
В кавичках…	У лапках…
По одежі можна здогадатися…	За одягом можна здогадатися…
Неуживчива людина…	Нелагідна (сварлива) людина…
Пишна хлібина…	Пухка хлібина…
Присутній кожній людині героїзм…	Притаманний кожній людині героїзм...
У сирому приміщенні…	У вогкому приміщенні…
Суровий…	Суворий…
Був гордий тим, що…	Він пишався тим, що…
Вартує говорити…	Годиться говорити…
Змушена була визнати Україну як незалежну державу…	Змушена була визнати Україну незалежною державою…
Виступити в похід…	Вирушити в похід…
Так не прийнято говорити…	Так не кажуть (так не треба казати)…
Проїздний білет…	Проїзний квиток…
Супроводжуючий документ…	Супровідний документ…
Стали дуже віруючими…	Стали глибоко віруючими…
Позаріз…	До зарізу (конче)…
По-мойому вийшло…	На моє вийшло…
Поспішно…	Поспіхом…

Підготувала Марія ВОЛОЩАК

Практичні посібники Марії Волощак **«Особливості правопису, відмінювання та походження імен», «Неправильно – правильно. Довідник з українського слововживання», «Збірник мовностилістичних порад лінгвістів, літературознавців, публіцистів», «Складні випадки правопису та відмінювання прізвищ і географічних назв»** можна замовити за тел.: (044)353-19-77, моб.: (095)718-98-00, (068)789-59-12, e-mail: **voloschak@yandex.ru**

РОЗСТРІЛЯНЕ ВІДРОДЖЕННЯ

ВИНЕН... БО КУЛІШ

У списку розстріляних у Сандармосі 3 листопада 1937 року – «в ознаменование 20-летия Великого Октября – під номером 177 був Микола Куліш, а під номером 178 – Лесь Курбас. Два геніальні побратими з українського «Розстріляного Відродження», яких не роз'єднала ця остання куля – одна на двох...

Рокованих на смерть везли на лютому морозі на вантажівках – роздягнених і зв'язаних спинами по двоє – капітан Матвєєв ставив їх біля рову й стріляв одному з них в обличчя, вбиваючи однією кулею – для економії – відразу обох.

Якщо розстріляний подавав ознаки життя, Матвєєв для певності трощив йому череп залізним ломом, що потім з чекістською пунктуальністю занотовував у своїх «сводках»...

КУЛІШ – УКРАЇНСЬКИЙ ГЕТЕ

Микола Куліш — найвидатніший драматург України, його п'єси йшли в Парижі й Нью-Йорку, у Москві й Варшаві, в Ленінграді й Харкові. Один з його шедеврів – «Патетичну сонату» – тріумфально поставив славетний Олександр Таїров з легендарною Алісою Коонен у головній ролі, де вона блискуче грала українську героїню Марину (1931, Москва, Камерний театр).

Драматург Фрідріх Вольф, який видав п'єсу німецькою, писав, що форму цієї перлини світової драми можна порівняти лише з «Пер Гюнтом» Ібсена і «Фаустом» Гете...

Звичайно ж, Курбасові на Україні її поставити не дозволили – після погромної статті в Москві з символічним підписом «Украинец» (є підстави вважати, що за цим псевдонімом заховався Л.Каганович).

РИЦАРІ «МАЛАХІЯНСЬКОГО ОБРАЗУ»

Наймогутнішою виставою Курбаса й Куліша став «Народний Малахій» з Мар'яном Крушельницьким та Йосипом Гірняком у головних ролях – проба фантастичного реалізму – радянське життя крізь призму сприйняття божевільного поштарика філософа й пророка Малахія Стаканчика. Погромлених авторів вистави преса довго потім величало «рицарями малахіянського образу», «Дон Кіхотами з вулиці Міщанської».

Услід за своїм героєм, засадженим до божевільні, загримів на Соловки й Микола Куліш. У моїх «Щоденниках без купюр» (щойно вийшов 23-й том) є його розлогий передсмертний лист до Єжова, де Куліш морошно допитується своєї вини – і складається враження, що він стерявся розумом.

На щастя, зберігся такий же розлогий донос на нього підсадженого йому в камеру «троцькіста» Штернберга, з якого очевидно, що Куліш радянської влади так і не визнав і на «націоналістичних позиціях» залишився. Отже, лист до Єжова – ще одна його «драматургічна містифікація» – і загинув Микола Куліш як український патріот.

«Славного драматурга Миколу Куліша, – згадував в'язень Соловків Семен Підгайний, – зацькованого ще на волі і згодом засланого й посадженого до другого соловецького ізолятора у Кремлі, ніхто не бачив. Він був хворий на туберкульоз і, по суті, не жив, а поволі вмирав у казематі».

У «Щоденниках» я надрукував його соловецькі листи до дружини – останній датовано 15 червня 1937 року...

Загинув він 3 листопада 1937 року.

В останню мить доля знову з'єднала його з Лесем Курбасом. Тепер уже навіки.

Лесь ТАНЮК,
режисер театру й кіно, професор Київського державного університету театру, кіно і телебачення імені Карпенка-Карого
2012 р.

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник та шеф-редактор Степан Брацюнь
Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 14 000 прим.
Ціна договірна

0123456789